

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa **T. P.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. na rzecz powoda T. P. kwotę 5 347,59 zł (pięć tysięcy trzysta czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 260,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 października 2012 r. powód T. P., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.347,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podał, iż w dniu 14 lipca 2011 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, na skutek którego uszkodzeniu uległ należący do niego samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca wypadku ubezpieczony był w momencie zdarzenia u strony pozwanej. Wskazał, iż strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła na jego rzecz kwotę 5.063,28 zł. Podniósł, iż wyliczenie dokonane przez stronę pozwaną obarczone jest błędami, bowiem przyjęte zostały zbyt niskie stawki za roboczogodzinę pracy mechaników, blacharzy i lakierników, zastosowana została tzw. „amortyzacja ceny części oryginalnych”, w kalkulacji użyto zamienników wątpliwej jakości oraz pomniejszono wartości materiału lakierniczego. Podniósł, iż w dniu 31 sierpnia 2011 r. złożył odwołanie od decyzji ubezpieczyciela domagając się dopłaty kwoty 5.347,59 zł, jednakże ubezpieczyciel podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, wyrażając jednocześnie gotowość do wypłaty odszkodowania na podstawie rachunków za naprawy. Dla uzasadnienia żądania odsetek wskazał, iż należne mu świadczenie powinno być spełnione w dniu 14 sierpnia 2011 r., z uwagi na fakt, iż szkoda została zgłoszona stronie pozwanej w dniu 15 lipca 2011 r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu przyznała, iż jest co do zasady zobowiązana do naprawienia szkody powstałej w samochodzie powoda. Wskazała, iż wypłacone przez nią odszkodowanie w kwocie 5.063,28 zł odpowiada kosztom wyliczonym według przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnych do dokonania naprawy. Uzyskana więc z odszkodowania kwota pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku, przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku. Podniosła, iż miernikiem wysokości szkody powinny być przeciętne, a nie maksymalne ceny rynkowe, ponadto należy na równi traktować oryginalne części zamienne, jak również części zamienne o porównywalnej jakości. Wskazała, iż

zastosowane urealnienie cen części zamiennych, czyli obniżenie ich cen z poziomu (...), ma swoje uzasadnienie w zasadach doświadczenia życiowego wskazujących, że naprawa 13 – letniego pojazdu nie musi odbyć się w (...), gdzie jej koszt jest niewspółmiernie wysoki w stosunku do wartości pojazdu, a jej wykonanie w nieautoryzowanych warsztatach, przy zastosowaniu stawek roboczogodziny niższych niż w (...) i przy użyciu części zakupionych poza siecią (...) umożliwia przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu, w jakim znajdował się przed kolizją.

Na rozprawie w dniu 12 lipca 2013 r., pełnomocnik powoda oświadczył, iż powód rozszerza powództwo o kwotę 759 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 14 lipca 2011 r. około godziny 13:00 przy ul. (...) we W. doszło do kolizji drogowej. Kierujący samochodem osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykonując manewr cofania uderzył w prawy bok prawidłowo poruszającego się samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawcą szkody był kierujący samochodem marki R. (...) A. S., który w dacie zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej – (...) S.A. za numerem polisy: (...).

Dowód:

- akta szkody nr (...), a w nich oświadczenie sprawcy.

Samochód marki B. (...) należący do powoda wyprodukowany został w październiku 1998 r. Powód nabył go na około 4 lata przed kolizją z dnia 14 lipca 2011 r. (...) nie było wcześniej uszkodzone ani naprawiane. W czasie gdy auto stanowiło własność powoda wymieniany był przedni zderzak, przednie lampy oraz prawy błotnik. Naprawy te dokonywane były w nieautoryzowanym warsztacie, przy użyciu oryginalnych części. Po wypadku z dnia 14 lipca 2011 r. auto również zostało naprawione w tym samym warsztacie. Zostały naprawione wszystkie powstałe uszkodzenia, części zostały zakupione przez warsztat, koszt naprawy wyniósł ok. 12.000 zł -13.000 zł.

Dowód:

- przesłuchanie powoda k. 54.

Powód zgłosił stronie pozwanej szkodę w dniu 15 lipca 2011 r.

Okoliczność bezsporna

Rzeczoznawca samochodowy D. S., na skutek oględzin wykonanych w dniu 22 lipca 2011 r., na zlecenie powoda, stwierdził następujące uszkodzenia w samochodzie należącym do powoda:

- uszkodzona nakładka przedniego zderzaka z prawej strony, zdeformowana i pęknięta – do naprawy i lakierowania;
- listwa prawa zderzaka przedniego porysowana – do wymiany;
- listwa ozdobna chromowana prawa, przedniego zderzaka zdeformowana – do wymiany;
- reflektor prawy porysowane szkło – do wymiany;
- błotnik przedni prawy pocięty na dużej powierzchni – do wymiany;
- nadkole plastikowe przednie prawe popękane przy krawędzi - do wymiany;
- obręcz aluminiowa przedniego prawego koła porysowana powłoka lakierowana – do lakierowania;
- listwa ozdobna błotnika przedniego prawego – do wymiany;

- drzwi przednie prawe pocięte – do wymiany;
- drzwi tylne prawe pocięte – do wymiany;
- błotnik tylny prawy pocięty w przedniej części – do naprawy i lakierowania;
- nakładka zderzaka tylnego porysowana z prawej strony – do lakierowania.

Koszt naprawy określony został przez niego na kwotę 10.410,87 brutto, zaś rynkowa wartość pojazdu w dniu szkody na kwotę 15.000 zł brutto.

Dowód:

- ocena techniczna nr (...) k. 11-19.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda, iż przyznane mu zostało odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 5.063,28 zł. Wysokość przyznanego odszkodowania ustalona została na podstawie kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu, w której strona pozwana dokonała urealnienia części zamiennych o 50% oraz zastosowała współczynnik odchylenia przy kosztach robocizny lakierniczej o 33%. Zastosowała również stawki za roboczogodzinę w wysokości 80 zł za prace blacharskie i lakiernicze.

Dowód:

- akta szkody numer (...), a w nich pismo z dnia 8 sierpnia 2011 r.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2011 r. powód odwołał się od decyzji strony pozwanej z dnia 20 lipca 2011 r., wnosząc o wypłatę odszkodowania w kwocie 5.347,59 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 31 sierpnia 2011 r. k. 20-22.

Pismem z dnia 23 września 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda, iż podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie, wskazując jednocześnie, iż wyraża gotowość wypłaty odszkodowania na podstawie rachunków za naprawę przedmiotowego samochodu.

Dowód:

- pismo z dnia 23 września 2011 r. k. 23-24.

Na skutek wypadku z dnia 14 lipca 2011 r. uszkodzeniu uległy następujące elementy samochodu należącego do powoda:

- osłona zderzaka przedniego prawa,
- listwa ochronna przednia prawa,
- reflektor prawy,
- sc boczna przednia prawa,
- listwa sc boczna przednia prawa,
- osłona wnętrza koła przednia prawa,

- drzwi prawe przednie,

elementy te należało wymienić;

- drzwi tylne,
- błotnik tylny,
- poszycie zderzaka przedniego,

elementy te należało naprawić;

- sc boczna lewa
- drzwi przednie prawe;
- zderzak przedni;
- drzwi tylnie prawe;
- ściana prawa tylnia
- zderzak tylni
- felga przednia prawa,

elementy te należało polakierować.

Ponadto wymiana błotnika przedniego prawego, drzwi przednich prawych, naprawa ściany tylnej prawej (błotnika tylnego prawego), drzwi tylnych prawych wymagały przeprowadzenia prac konserwacyjnych tych elementów. Wskazaniem było również przeprowadzenie pomiarów geometrii ustawienia kół jezdnych na systemach optycznych.

Koszt naprawy pojazdu według średnich stawek roboczogodzin dla prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych równych 100,00 zł netto i zastosowaniu oryginalnych części zamiennych oznaczonych symbolem O z logo producenta pojazdu wynosił 11.169,02 zł. W przypadku reflektora przedniego prawego istniała możliwość zastosowania innej części zamiennej, firmy (...), Polar oraz (...)E., które oferowały reflektor wyprodukowany przez firmę (...), dostawcę części na pierwszy montaż. Ze względów bezpieczeństwa i warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać pojazdy i ich wyposażenie, powinny być zamontowane reflektory tego samego producenta. Tylko w przypadku, gdy z lewej strony zamontowany był reflektor firmy (...), to jego zastosowanie umożliwiłoby przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k. 72-102.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Fakt powstania szkody w pojeździe marki B. (...) o nr rej. (...), jak również odpowiedzialność strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. co do zasady nie były w sprawie sporne. Również zakres prac koniecznych do przywrócenia pojazdu do daty sprzed kolizji drogowej nie był ostatecznie kwestionowany.

Spór sprowadzał się do ustalenia wysokości powstałej w pojeździe szkody.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego, w szczególności zaś treść opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, wyceny wartości oraz kosztów napraw pojazdów samochodowych, której to treści strony nie zakwestionowały, Sąd doszedł do przekonania, iż powód zasadnie domagał się wypłaty odszkodowania uzupełniającego.

Zgodnie bowiem z brzmieniem przepisu art. 363 § 1 k.p.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2). Z kolei z treści przepisu art. 9 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003, nr 124, poz. 1152) wynika, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność.

Zastosowanie cytowanego wyżej przepisu art. 363 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia ubezpieczyciela wynikającą z umowy ubezpieczenia OC nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego wywołanej uszkodzeniem pojazdu. Odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia OC wypłaca się zawsze w pieniądzu. Jak przy tym jednoznacznie wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego odszkodowanie ubezpieczeniowe przy ubezpieczeniu OC jest odszkodowaniem w pełnej wysokości, polegającym na zapłacie kwoty koniecznej do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku (por. wyrok SN z dnia 11.06.2003 r., V CKN 308/01, wyrok SN z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00). Jak przy tym zgodnie podkreśla się w judykaturze, obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać mu uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma jedynie fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Poszkodowanemu w związku z ruchem pojazdu mechanicznego przysługuje w ramach ubezpieczenia OC roszczenie odszkodowawcze z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie dopiero po powstaniu kosztów naprawy samochodu. Okoliczność naprawienia szkody nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania ubezpieczeniowego, ponieważ wysokość ta powinna ściśle odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007 r., I ACa 1179/06, wyrok SN z dnia 16.05.2002 r., V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 16.01.2002 r., VI CKN 635/00 i orzecznictwo tam przywołane).

O przywróceniu zaś pojazdu do stanu sprzed zdarzenia można zaś mówić jedynie wtedy, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym względem: technicznym, zdolności użytkowej, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Rzecz bowiem uznaje się za naprawioną, gdy jej stan nie odbiega od stanu sprzed wyrządzenia szkody (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 10.11.1992 r., I ACr 410/92).

Jak wynika zatem z powyższego, powodowi przysługiwało odszkodowanie w pełnej wysokości równej rzeczywiście poniesionej szkodzie. Brak było zatem podstaw do zastosowania współczynnika amortyzacji przy cenach części zamiennych, czy też współczynnika odchylenia przy pracach lakierniczych, jak to uczyniła w swojej kalkulacji strona pozwana. Poszkodowany nie jest bowiem zobowiązany do poszukiwania części najtańszych, lecz części, dzięki którym możliwe jest przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku z zachowaniem wszystkich jego parametrów i funkcji

(por. także wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99). Jak to również zauważył biegły sądowy, brak było w aktach szkody jakiegokolwiek informacji na temat stopnia zużycia zamontowanych w samochodzie części, oraz zastosowania przy naprawach części nieoryginalnych, co mogłoby ewentualnie uzasadniać obniżenie ich ceny.

W świetle powyższego Sąd doszedł do przekonania, iż powód uprawniony był do domagania się zwrotu wyliczonych kosztów naprawy pomniejszonych o już wypłacone mu odszkodowanie. Skoro zaś szkoda w pojeździe wyniosła 11.169,02 zł brutto zł, powód uprawniony był do domagania się wyrównania jej w całości.

Wysokość powstałej szkody Sąd przyjął za biegłym sądowym z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych, wyceny wartości oraz kosztów napraw pojazdów samochodowych W. A.. Strony tej wysokości szkody oraz sposobu jej wyliczenia przez biegłego, tj. zastosowanych cen części samochodowych koniecznych do naprawy oraz stawek za roboczogodzinę, co do zasady nie kwestionowały. Nadto, w ocenie Sądu, biegły sądowy w sposób wyczerpujący i szczegółowy wyjaśnił sporne w sprawie kwestie. Wskazać przy tym należy, iż wbrew stanowisku strony pozwanej, która opowiadała się za przyjęciem kosztów naprawy pojazdu ustalonej dla przypadku, gdy do naprawy użyte zostaną oryginalne części zamienne o oznaczeniu O oraz porównywalnej jakości PJ, Sąd za biegłym sądowym przyjął, iż brak było podstaw do oszacowania kosztów naprawy pojazdu inaczej niż przy zastosowaniu części oryginalnych bez obniżenia ich cen. Z akt szkody nie wynikało bowiem, ażeby części te były uszkodzone, naprawiane, bądź zużyte. Jedynie w przypadku jednego elementu – reflektora przedniego prawego, istniała możliwość zastosowania innej części zamiennej, jednakże, jak wskazał biegły, ze względów bezpieczeństwa możliwe byłoby to tylko wtedy, gdyby zamontowany z lewej strony reflektor również pochodziłby od tego samego producenta. Z tego względu Sąd, mając na uwadze, iż z dowodu z przesłuchania powoda wynikało, iż reflektor lewy był częścią oryginalną, przyjął, iż również koszt tego elementu powinien być oszacowany przy uwzględnieniu cen części oryginalnych. Sąd przychylił się również do argumentacji biegłego, iż w dacie powstania szkody średnie stawki za roboczogodzinę prac mechanicznych i blacharskich i lakierniczych na terenie miasta W. kształtowały się na poziomie 100 zł. Strony wyliczeń biegłego nie kwestionowały. Tym samym również Sąd nie znalazł podstaw do odmowy uznania wiarygodności oraz mocy dowodowej sporządzonej przez biegłego opinii uznając ją za spójną, logiczną i wyczerpującą.

Skoro zatem wysokość szkody wyliczona została na kwotę 11.169,02 zł brutto zł, zaś powód otrzymał już kwotę 5.063,28 zł, zatem żądanie powoda byłoby uzasadnione do kwoty 6.105,74 zł. Mając jednak na uwadze dyspozycję art. 321 § 1 k.p.c. Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę żadaną pozwem, czyli 5.347,59 zł. W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd za bezskuteczne uznał oświadczenie o rozszerzeniu powództwa do kwoty 6.107,00 zł, albowiem zgłoszone ono zostało na rozprawie ustnie do protokołu rozprawy. Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 193 § 2¹ k.p.c. z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne zmiana powództwa może być dokonana jedynie w piśmie procesowym. Tym samym – dokonana w inny sposób pozostaje bezskuteczna.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł o treść przepisu art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Skoro strona pozwana powiadomiona została o zdarzeniu w dniu 15 lipca 2011 r., obowiązek wypłaty pełnego odszkodowania realizował się najdalej w dniu 14 sierpnia 2011 r. Dlatego też Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia następnego po tej dacie do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

W oparciu o powyższe, należało orzec, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze, iż powód wygrał sprawę w całości należy mu się zwrot wszystkich poniesionych przez niego kosztów postępowania, na które złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 268 zł, uiszczona i

wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 975,20 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika 2.400 zł, co dało łącznie 3.660,20 zł.